

Nog napratend over de arme vrouw Vroonen, naderden de geneesheer en zijn vrouw hun woning.

—'t Is of er iemand aan onze deur staat, zei de dokter op verwonderde toon.

De dokter riep :

— Is daar iemand ?

— Ja, dokter, ik heb al geklopt.

— Wat is er ?

— O, dokter, ga toch spoedig mee !

— Een ernstige zieke ?

— Een moeilijke verlossing, dokter... haast u toch, of 't zal te laat zijn.

— Wie zijt gij ?

— Morr .

De vrouw stootte haar man aan.

Morr  was immers een beruchte kerel. Zei men niet, dat hij deelmaakte van Cartouche's bende ? En nu zou haar man, zo laat op de avond, met die gevaarlijke kerel meegaan ?

— Maar, Morr  voor wie komt ge ? vroeg de dokter.

— Voor een buurvrouw... wij moeten elkander helpen, niet waar ? Een buurvrouw aan de Linie.

— Zo ver ! kloeg de echtgenote van de geneesheer. En 't is zo laat.

— De vrouw lijdt erg, en ze heeft me gesmeekt u toch te halen. Ge weet dok-

ter, dat wij nooit onnodig om u komen in zulke gevallen. De vrouwen op de Pijpelheide zijn sterk en van geen klein gerucht vervaard. Maar nu is het toch te erg!

— Morr , ge weet mijn knecht wonen?

— Achilles?

— Ja. Haal hem, zeg dat ik uit moet en dat hij hier moet blijven tot ik terug ben.

— 'k Ben al weg, dokter!

— Bernard. gaat ge werkelijk nog uit? zei de vrouw, zodra Morr  weg was.

— Hoe kunt ge dat vragen, Mie!

— Ik ben bang van die kerel.

— Hij heeft een slechte naam, maar, ge weet, mijn naam alleen is reeds een paspoort op de heide. De binders hebben eerbied voor mij.

Achilles zal bij u blijven... ik keer zo spoedig mogelijk terug, maar 't kan natuurlijk wel morgen worden. Alles hangt af van de omstandigheden. Maak u dus niet nodeloos ongerust.

De dokter zocht zijn werktuigen bijeen, kleepte zich warm en ledigde een glas warme wijn, dat zijn vrouw hem nog gauw bereid had.

— Braaf wijfke. schertste hij.

— Bernard. blijf thuis! riep ze opeens, in tranen uitbarstend.

— Ik mag niet...

— Blijf thuis. ga morgen!

— Wees toch redelijk! Die vrouw lijdt, haakt naar mijn komst en zou slapen!

— O, ik heb een bang voorgevoel.

— Uw geest is ontsteld. Ge moest thuis gebleven zijn in plaats van naar Vroonen te gaan.

— Neen, neen, mijn geest is niet ontsteld, maar heel helder. Maar ik heb een boos voorgevoel.

Een ogenblik aarzelde Van Montfort. Zijn echtgenote, sloeg haar armen om zijn hals en weende.

— Neen, 'k moet gaan! zei de dokter.

— Ge moogt niet!

— Ik moet. Indien ik morgen hoorde, dat die vrouw bezweken is, had ik geen ogenblik rust meer. Het bezoek aan Vroonen heeft u opgewonden, Mie. Volg nu mijn raad!

De knecht trad binnen.

— Een ogenblik, dokter, fluisterde hij. Weet ge wie u halen komt?

— Sus Morr .

— En weet ge ook wat men van hem vertelt?

— Ja.

— En durft ge met hem gaan! O, dokter, ik zeg het niet omdat ik hier waken moet, ik wil u vergezellen ook, maar Morr  is een bandiet.

— Achilles, ge weet dat ik ook op de Pijpelheide ge erbiedigd word, niet waar?

— Ja, dokter, maar toch... maar toch! Nu weer met die arme Vroonen! De tijden zijn wreed.

— Maar Cartouche zwerft reeds lang over de heide. Moet ik daarom nalaten langs ginder te gaan ?

— Neen, ge wordt geëerd, bemind, maar toch...

— Kom, geen muizenissen, ik moet nu weg. Ge zult mijn vrouw niet over die zaken spreken, niet waar, Achilles ?

— Neen, ik zou niet gaarne.

Van Montfort kuste zijn echtgenote, die hem nog smeekte toch te blijven, maar de dokter snelde de deur uit.

— Slecht weer, zei Morr . Maar ik zou u niet gehaald hebben als het niet zeer nodig was.

— Ik weet het, ik weet het.

Mevrouw Van Montfort begon haar angstige waakstonde en weigerde naar bed te gaan.

OP WEG.

Het denkbeeld dat hij misschien nevens een der moordenaars van Andries Vroonen liep, greep dokter Van Montfort hevig aan.

Niet dat hij iets vreesde, maar het gruwde hem, na het aandoenlijk toneel in de droevige woning, nu met deze man te kouten, alsof er niets gebeurd was.

De dokter zocht een aanleiding, om met Sus Morr  over de bende van Cartouche te spreken.

— 't Is toch ruw weer, zei Morr . En op de heide heeft de wind vrij spel. 't Zal beteren als we langs de dennebossen gaan.

— Ja. Maar hoe heet nu de vrouw, die verlost moet worden ? vroeg Van Montfort.

— 't Is een jonge dochter...

— Wat, een jonge dochter, een bedrogen meisje ?

— Ja, dokter.

— En waar is de vader ?

— Die zal natuurlijk ver te zoeken zijn !

— Dan is hij een lafaard.

— Ge hebt gelijk, dokter, maar zo iets gebeurt dikwijls, niet waar ?

— Helaas ! Zulke vaders veracht ik !

— 'k Geloof het, dokter.

— En wanneer is het begonnen ?

— 'k Weet het niet juist. Ik zat bij mijn vuurke toen een vrouw binnen kwam en mij vroeg of ik u wilde halen. Nu ge zoudt een hart van steen moeten hebben om te weigeren zo'n boodschap te doen.

— Weinig dokters zouden 's avonds over de Pijpelheide gaan, Morr , hernam Van Montfort, een gelegenheid zoekend, om over de binders te beginnen.

— 't Is waar, dokter.

Hij laat niet veel uit, dacht de geneesheer, En hij sprak :

— 't Is hier niet pluis.

— Maar gij hebt toch niets te vrezen, zei Morr  haastig.

— Hoe weet ge dat ?

— Wie zou er dokter Van Montfort een stro in de weg willen leggen ? Wie zou het durven ?

THE FIRST DISCOVERY OF
 THE
BARCELONDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955